

kách. Ve federální knihovně si prohlížím zprávy z Kongresu a prezidentský prohlášení. Pamatuju si jména a obličej většiny spolubojovníků z čtyř. Vybavuju si i jména a obličej části jejich holek a manželek. Řek bych, že vím i to, kdo zahejbal a kdo zůstal věrný. Vzpomínám si, která tomu svému psala, a která druhýho pro změnu mučila mlčením. Pamatuju si některý lži a většinu otázek. A taky sny a naivní přání, dojemný prosby i hrůzu, ze který si člověk nadělal do kalhot.

Částečně se mi vybavuje i písek, jenže ho tam bylo tolik, že mi to snad každéj odpustí.

Vzpomínám si na svou osamělost a duchovní prázdnotu, psychickéj kolaps, na krátký okamžiky radosti po tejdnech vyčerpání, nesnesitelnou fyzickou bolest, neustálý zvonění v uších, nespavost a opilost a zoufalství, na návaly vzteku a malomyslnosti, vnitřní vzpouru, na milenky, co jsem jim lhal, i na ty, který lhaly mně. Vzpomínám si, jak jsem jedním koncem vešel a na druhým vylez ven. Vzpomínám si, jak do mě hustili, že nesmím zapomenout, a pak jsem musel zapomínat celý roky.